

bundne med de nuværende Afdragshandler. — Maa jeg maasse tillige gøre den Bemærkning, at der er noget besynderligt i, at efter at man herhjemme som overalt i Verden har maattet opgibe at beskytte den ringere stillede, den uformuende lige over for en Kreditor, som betinger sig Lagerrenter, efter at man forlængst har ladet Loven mod Lager og Straffen for Lager falde bort, fordi man saa, at det var umuligt at gennemføre den, da man ikke saadan kunde blande sig i private Forhold, saa indfører man her ved Afdragshandler noget, som er aldeles analogt med det, man i sin Tid kom ind paa over for Lager, men som nu forlængst er ophævet.

Jeg er ogsaa bleven stødt over den Bestemmelse i § 3, at der nødvendigvis skal være Misligholdelse to Gange, oven i Købet for  $\frac{1}{10}$  af Købsummen, forinden Sælgeren kan vindicere eller gøre sin Ret gældende. Derimod vilde jeg bedre kunne gaa ind paa Bestemmelsen i 2det Stykke i § 3, hvorefter de saakaldte Konventionalstraffe eller „Straffedykkelse“, som de kaldes, kunne ned sættes af Domstolene. Det er en Foranstaltning, som jo ikke er saa afvigende fra, hvad man ellers kender. — Med Hensyn til § 4 bemærker jeg altsaa, at hvad der der staar, efter min Mening burde have været stillet i Spidsen og ført hen til § 1. — Jeg kommer dernæst til § 5, og det er utvivlsomt en Paragraf, som i allerhøjeste Grad giver Anledning til Betænklichkeiten. Jeg synes nemlig ikke godt, at man kan lovgive paa en saa løs Maade, at man siger, at det, der staar i de foregaaende Paragraffer, skal ogsaa komme til Anvendelse paa Overenskomster, „som tilsigte det samme. Djemed som Køb paa Afbetaling“. Der skal altsaa skønnes over, om en foreliggende Overenskomst er det samme, identisk det samme som Køb paa Afbetaling, selv om Overenskomsten er „iklædt en anden retlig Form saasom ved Tings Overdragelse til Leje“. Det er jo en meget almindelig Form, at der oprettes en Lejekontrakt, hvori der stipuleres, enten udtrykkelig eller stiltiende, som jeg sagde før, at, naar Lejeren har betalt indtil en vis Tid, skal Ejendomsretten gaa over til ham. Om det er en Lejekontrakt eller en Købekontrakt, om det er en ærlig Handel, saa at det virkelig er et Lejemaal, eller det skal betragtes fra første Færd af blot som en fordælt Købekontrakt, kan man jo disputere om, men hvad jeg ikke kan lade passere, er Slutningen af § 5, hvor det hedder, at det er „ligeghldigt, om der er indrømmet Modtageren en Ret til senere at erhverve Tingen til Gje eller ikke“.

Jeg antager, at Koncipistens Mening har været den, at det er ligeghldigt, om det udtrykkelig er sagt i Kontrakten, eller om det fremgaar af Parternes øvrige Forhandlinger; men hvis det slet ikke kan godtgøres, at det har været Parternes Mening, eller at det er vedtaget mellem Parterne i Forbindelse med en saadan Lejekontrakt, at naar en vis Tid er gaaet, og en vis Mængde Lejerater er betalt, skal Ejendomsretten gaa over til Lejeren, kan man virkelig ikke stille det i Klasse med et Køb paa Afbetaling.

§ 6 har den ærede Justitsminister fundet det nødvendigt at undtage egentlige Handelsfager, som sluttes i denne Form som Køb paa Afbetaling, og det er jo ogsaa ganske vist, at det vilde være at gaa meget vidt, om man med Hensyn til egentlige Købmandshandler vilde gøre saadanne Indskrænkninger i Handel og Wandel, som der er Tale om i dette Lovforslag; det er der vist ikke noget Mennekte, som vilde tænke paa. Men naar man nu ser paa det, som den ærede Justitsminister har fremhævet som Stelnemærke for, hvad der skal være Handelsfag og hvad ikke, nemlig § 13 i Lov af 19de Februar 1861 om Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, vil det navnlig erindres, at for at Salg til Haandværkere og Fabrikanter kunne blive Handelsfager og komme ind under Kjøbenhavns Sø- og Handelsret, udtræves det, at der skal være leveret i en gros Partier til Brug i vedkommendes Forretning. Det er altsaa kun i saadanne Tilfælde, hvor der leveres i en gros Partier til Brug i vedkommende Forretning, at Salg til Fabrikanter og Haandværkere kunne blive undtagne; alle andre Forhold lige over for Fabrikanter og Haandværkere ville alligevel komme ind under denne Lov og rammes af de meget rigoristiske Bestemmelser, som indeholdes i dens forskellige Paragraffer. — At en Lov, som denne ikke kan anvendes paa allerede bestaaende Retshold og indgaaede Kontrakter, følger i den Grad af sig selv, at jeg egentlig er noget i Tvivl om, hvorvidt det var nødvendigt at sige det i § 7, men det kan naturligvis ikke skade, at man gør det.

Maa jeg til Slut pointere mit Standpunkt ved at sige, at det skulde meget glæde mig, om man kunde være i Stand til at ramme de Misbrug, som sikkert drives i Forbindelse med Afdragshandler, men at jeg rigtig nok frygter for, at man her staar over for en under de nuværende Samskindsforhold uløselig Opgave. Jeg tror, at man risikerer, at man ved at vedtage en Lov som denne blot gør ondt værre, og at man paa mange Maader kommer til at genere den